

Arrest

nr. 203 055 van 26 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 bus 1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VERBEKE, loco advocaat J. BAELDE, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 oktober 2015 een asielaanvraag in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 24 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker wordt door het CGVS gehoord op 11 januari 2017 en 8 mei 2017.

1.2. Op 8 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger, en een soennitische moslim van Arabische afkomst. U werd geboren in Bagdad (provincie Bagdad) op 9 september 1993. U woonde samen met uw gezin in de wijk Al Jadida in Bagdad.

Tijdens de oorlog van Irak tegen Iran stierf uw oom [S.], een broer van uw vader. Verschillende andere ooms kwamen tussen 2000 en 2006 om in Bagdad door geweld. Zo stierf uw oom [M.], broer van uw vader, in 2004 toen hij als beveiligingsagent van Amerikaanse soldaten werd doodgeschoten op een brug. De tweelingbroer van uw vader, [R.], werd in 2005 door een autobom gedood in zijn functie van politieagent. Ook uw ooms langs moederskant bleven niet gespaard: in 2004 stierf uw oom [M.] toen zijn huis werd aangevallen door onbekenden. Uw oom [H.] stierf rond dezelfde periode toen er een bom ontplofte in het bedrijf waar hij werkte.

Door de dood van zijn broers kreeg uw vader schrik en in 2006 verliet hij Bagdad samen met zijn gezin om in Syrië te gaan wonen. Na jullie vertrek uit Bagdad werd jullie woning ingenomen. Nog meer familieleden stierven na jullie vertrek in de stad Bagdad: twee neven, kinderen nog, kwamen om door verdrinking toen ze per ongeluk in het water terecht kwamen en ook uw oom [H.] en uw oom [A.] kwamen om het leven in voor u onbekende omstandigheden.

In 2008 vroegen jullie in Syrië een statuut van vluchteling aan. Jullie werden door de VN ter plaatse als vluchteling erkend in 2011.

Omstreeks de derde maand van 2010 werd u bij u thuis in Syrië opgezocht door onbekenden die u onder dwang meenamen naar een onbekende plaats. Daar bleek dat ook verschillende van uw vrienden waren opgepakt en naar dezelfde plaats waren gebracht. Jullie werden gedurende een zevental maanden vastgehouden en jullie werden zwaar mishandeld. U werd driemaal verkracht en onderging elektrocuties. Iets voor 2011 bent u kunnen ontsnappen. Hierop vluchtte u zelf naar Turkije. Een tijd later kwam ook de rest van uw gezin naar Turkije.

In Turkije ging u aan de slag als kapper, als vastgoedbemiddelaar en als tolk. In 2013 zijn uw ouders gescheiden. In 2013 bent u vanuit Turkije naar Griekenland gegaan met de bedoeling om er een asielaanvraag in te dienen. U werd echter twee of drie maanden in detentie gehouden en werd uiteindelijk teruggestuurd naar Turkije.

Jullie wendden zich in Turkije opnieuw tot de VN en werden door hen erkend als vluchteling in 2014.

Het vluchtelingenbeleid in Turkije verhardde echter en omstreeks oktober 2015 heeft u Turkije verlaten samen met uw vader [A.A.W.A.R.], uw zus [A.A.A.W.A.] en uw halfzus [A.L.M.Q.W.]. U kwam aan in België op 16 oktober en heeft dezelfde dag een asielaanvraag ingediend bij de asielautoriteiten.

In België werd u benaderd door uw ex-schoonbroer, de ex-man van uw zus [A.A.L.], die reeds sinds langere tijd in België verblijft. Hij heeft u telefonisch bedreigd en u duidelijk gemaakt dat hij u uit België zou laten verwijderen. U ging hiervoor naar de politie om klacht in te dienen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een fotokopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, zes overlijdensaktes van verschillende ooms, foto's van uw overleden ooms en familieleden en van graven van uw ooms, een lijstje met de namen van uw ooms, en documenten van de UNHCR uit Syrië en Turkije, een verblijfskaart uit Turkije en een aanvraag tot hervestiging in de VS die u in Turkije indiende.

Bovendien legde u ook documenten neer die verband houden met uw fysieke en mentale gezondheid: een verslag van een consultatie bij een neuroloog, een verslag van een uitgevoerde hersenscan, twee verslagen van uw psycholoog, een visitekaartje van uw psycholoog, een handgeschreven verklaring over uw medische toestand, een uittreksel uit uw opvolgdossier van het opvangcentrum, resultaten van een bloedanalyse en een verslag van een dermatoloog.

Ten slotte bezorgde u ook nog een document van de politie dat u kreeg toen u melding ging maken van de telefonische bedreigingen die u kreeg van uw ex-schoonbroer en een mail van uw advocaat in verband met de uitgevoerde hersenscan.

B. Motivering

Uit uw verklaringen en de neergelegde stukken, namelijk een erkenningsdocument voor uw gezin van de UNHCR in Syrië, een erkenningsdocument voor uw vader van de UNHCR in Turkije en een soortgelijk document voor u, blijkt dat u op 21 juli 2011 door het UNHCR als vluchteling erkend werd in Syrië en op datum van 24 oktober 2014 in Turkije. De landen waarin UNHCR momenteel overgaat tot de vaststelling van het vluchtelingenstatuut op grond van zijn mandaat kunnen niet worden beschouwd als een eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. UNHCR vervult deze functies immers vaak omdat de Staat noch de capaciteit heeft om het vaststellen van het statuut uit te voeren, noch de capaciteit heeft om een doeltreffende bescherming te verzekeren. Bijgevolg zal uw asielaanvraag beoordeeld worden ten aanzien van uw land van herkomst, namelijk Irak.

Hierbij dient benadrukt te worden dat het gegeven dat u erkend werd als vluchteling door het UNHCR niet inhoudt dat het CGVS u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt bovendien geenszins in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° in samenlezing met artikel 57/6 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van UNHCR, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem. Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een asielzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat u op 21 juli 2011 en op 24 oktober 2014 erkend werd door UNHCR, geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken. U bent er omwille van onderstaande redenen echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging koestert.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten samen met de rest van uw gezin nadat verschillende familieleden er een gewelddadige dood hadden gekend. U gaf ook nog aan dat u bij een terugkeer naar Irak als verrader en Saddamaanhanger zou aanzien worden omdat u het land in 2006 hebt verlaten. Ten slotte verwees u nog naar het feit dat uw ex-schoonbroer u telefonisch had bedreigd en u had gezegd dat hij ervoor zou zorgen dat u het land moest verlaten.

Er bleken doorheen uw relaas echter geen elementen aanwezig die daadwerkelijk wijzen op het feit dat u een actuele vrees voor vervolging in uw hoofd dient te koesteren.

Ten eerste blijkt uit uw verklaringen dat de gewelddadige dood van verschillende familieleden in Irak volledig los staan van uw eigen situatie en dan ook geen basis kunnen vormen voor een persoonlijke vrees voor vervolging in uw hoofd.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) haalde u aan dat u ooms en neven had die bij de Amerikanen in Bagdad werkten en die vermoord werden (DVZ-Vragenlijst, 3.5). Bij navraag op het CGVS werd echter duidelijk dat uitsluitend uw oom [M.] voor de Amerikanen had gewerkt, zoals onder meer blijkt uit de volgende vraag en uw antwoord erop: "Voor zover u weet, was het enkel [M.] die voor de

Amerikanen heeft gewerkt?" "Ja, in het hotel Sadir als beveiligers" (CGVS Gehoorverslag 11.01.2017, p. 15). Wanneer u werd gevraagd of u zelf ooit bedreigd werd omwille van dat werk van uw oom [M.] in Irak antwoordde u ontkennend (CGVS Gehoorverslag 11.01.2017, p. 16). U haalde in dit verband wel nog een episode aan in Syrië, waarbij u zou zijn bedreigd omwille van dat werk van uw oom voor de Amerikanen (CGVS Gehoorverslag 11.01.2017, p. 15). Bij verdere bevraging bleek het om een eenmalige benadering in een café te gaan door een onbekende die u vroeg of uw oom voor de Amerikanen had gewerkt (CGVS Gehoorverslag 11.01.2017, pp. 15-16). Nog afgezien van het feit dat deze episode zich buiten uw land van herkomst afspeelde – terwijl zoals eerder vermeld uw vrees ten aanzien van Irak moet worden beoordeeld – kan men met betrekking tot deze eenmalige episode hoe dan ook bezwaarlijk spreken van zwaarwichtige feiten die een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin uitmaken. Hierbij komt nog dat uw oom [M.] in 2004 werd vermoord, waardoor de gebeurtenissen hoe dan ook al meer dan tien jaar geleden zijn. Kortom, er zijn geen indicaties voorhanden dat u een actuele en persoonlijke vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van het werk van uw oom [M.] met de Amerikanen in uw land van herkomst.

Verder verwees u ook nog naar een vrees omwille van de dood van de tweelingbroer van uw vader, uw oom [R.], die in 2005 omkwam door een autobom terwijl hij zijn functie van politieagent uitoefende in Bagdad. Op de DVZ had u nog verklaard dat uw vader het echte doelwit was geweest van de aanslag op uw oom [R.]: "Het was de bedoeling om mijn vader te vermoorden maar ze hebben mijn oom in zijn plaats gedood" (DVZ-Vragenlijst 3.5). Op het CGVS wijzigde u deze verklaring echter spontaan door te stellen: "En er is ook een fout in de verklaringen. Er staat bij het eerste interview dat mijn vader doelwit was en [R.] was omgebracht, maar ze hebben [R.] vermoord en mijn vader is gevlucht" (CGVS Gehoorverslag 11.01.2017, p. 13). U maakte op het CGVS met andere woorden duidelijk dat uw oom [R.], en niet uw vader, het doelwit van de aanslag was geweest. Deze moord stond met andere woorden los van uw vader, die als auto-elektricien werkte, en ook van u. U bracht bovendien geen andere redenen aan waaruit zou blijken dat u voor uw leven zou moeten vrezen omwille van de dood van uw oom [R.]. Bovendien dient ook in dit geval de aandacht gevestigd te worden op het feit dat het dodelijk incident in 2005, al meer dan tien jaar geleden plaatsvond, waardoor het hoe dan ook niet langer een basis vormt voor een actuele vrees voor vervolging in uw hoofd.

Ook de andere familieleden wiens dood u vermeldde stierven elk om individuele redenen die blijken los te staan van uw eigen situatie. Uw oom [S.] stierf in de Irak-Iran-oorlog, een conflict dat in 1988 tot een einde kwam (CGVS Gehoorverslag 11.01.2017, p. 6 en Landeninformatie oorlog Irak-Iran) en men kan dan ook niet stellen dat u of uw familieleden nog tot op vandaag, meer dan 25 jaar later, een persoonlijke vrees voor vervolging dienen te koesteren naar aanleiding van zijn dood. Uw oom Mohammed, een broer van uw moeder, stierf in Bagdad toen zijn huis werd aangevallen door onbekenden en uw oom [H.] kwam in dezelfde stad om het leven toen er door onbekenden een bomaanslag werd gepleegd op zijn bedrijf. U blijkt echter allerminst op de hoogte van de reden waarom er in Mohammeds huis werd binnengevallen (CGVS Gehoorverslag 11.01.2017, p. 16) noch van wie of waarom het bedrijf van [H.] werkte werd gevisieerd (CGVS Gehoorverslag 11.01.2017, p. 16) en uw zus wist dit evenmin ([A.A.A.W.A.], CGVS Gehoorverslag, 27.10.2016, p. 13). Ook in hun geval is er dus geen enkele aanwijzing dat u een vrees voor vervolging in uw hoofd dient te koesteren als gevolg van hun dood.

U vermeldde tenslotte ook nog uw oom [A.] en uw oom [H.] en twee neven, die allen om het leven kwamen na uw vertrek uit Irak. U blijkt echter volledig in het duister te tasten over de omstandigheden waarin deze twee ooms omkwamen (CGVS Gehoorverslag 11.01.2017, p. 16). Bij uw neven die door verdrinking omkwamen bleek het om een ongeval te gaan (CGVS Gehoorverslag 11.01.2017, p. 12). Bijgevolg moet men concluderen dat u wat de dood van deze laatste familieleden betreft al evenmin een persoonlijke en actuele vrees voor vervolging heeft kunnen aantonen.

Samengevat moet worden gesteld dat ook voor wat bovengenoemde ooms en familieleden betreft er geen verdere indicaties voorhanden zijn die erop zouden wijzen dat hun dood ook naar een persoonlijke vrees voor u zou leiden.

Ten tweede kan geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u bij uw terugkomst als verrader en als Saddamhanger zou beschouwd worden.

U bracht namelijk geen concrete elementen aan om een dergelijke bewering te ondersteunen. U had in dit verband verklaard: "Ja, ons land is verdwaald. En in 2005 en 2006 was er veel sektarisch geweld. Indien we nu zouden terugkeren naar Irak, zouden we in 5 minuten gedood worden, omdat we al

gevlucht zijn van 2006. Ze zullen ons zien als aanhangers van Saddam, en dat we ons land hebben verraden, maar er is eigenlijk geen land" (CGVS Gehoorverslag 11.01.2017, p. 13). Eerder had u echter al verklaard dat niemand van uw familie ooit lid was geweest van de Baath-partij, ook al voegde u er aan toe niet zeker te zijn van uw ooms (CGVS Gehoorverslag 11.01.2017, p. 10). Althans voor wat betreft uw eigen gezin moet opgemerkt worden dat uit bronnen blijkt dat zelfs wie geen sympathie had voor de Baath-partij zich vaak aansloot om van sociale voordelen te kunnen genieten, dus het is dan ook maar weinig overtuigend dat uw gezinsleden wél sympathie zouden hebben gehad voor Saddam Hussein, maar dat zij zich toch niet zouden hebben aangesloten bij de partij (zie Landeninformatie: IND UK, "Iraqi Country Report", 2004). Hoe dan ook doet het feit dat niemand van uw gezin zich aansloot bij de partij afbreuk aan de zichtbaarheid van mogelijke sympathieën voor Saddam. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een exemplaar is toegevoegd aan uw administratief dossier, dat vlak na de val van het Saddam-regime een zekere groep van eerder rijke Irakezen die banden had met het regime naar het buitenland was geëmigreerd, maar dat het gros van de emigranten uit 2006 – waartoe jullie ook behoorden – bestond uit mensen die eenvoudigweg het sektarisch geweld tussen soennieten en sjiieten wilde ontvluchten (Ashraf al-Khalidi et alia, "Iraqi Refugees in the Syrian Arab Republic: A Field-Based Snapshot", juni 2007, pp. 9-10). Uw emigratie uit 2006 brengt u dan ook niet zonder meer in verband met het Saddamregime. Verder bleek dat wanneer u nog om meer uitleg werd gevraagd omwille van uw vrees als verrader beschouwd te worden bij uw terugkomst, u enkel naar de algemene situatie verwees: "Ze denken misschien dat we spionnen zouden zijn en nu politieke kennis zouden hebben. Als je in Europa hebt geleefd, vinden ze dat je niet meer thuishoort in de maatschappij" (CGVS Gehoorverslag 11.01.2017, p. 20). Behalve dit algemene antwoord brengt u geen concrete elementen aan die erop wijzen dat u daadwerkelijk een vrees voor vervolging dient te koesteren bij terugkeer als gevolg van het feit dat u het land in 2006 verliet. Uw verklaring dat u als verrader en Saddam-aanhanger zou worden beschouwd bij terugkeer naar uw land, blijkt dan ook niet meer dan een blote bewering te zijn.

Kortom, u bracht doorheen uw verklaringen over uw situatie in Irak geen elementen aan die wijzen op een persoonlijke en systematische vervolging in uw hoofde zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts zijn er geen redenen om u louter omwille van uw profiel als soenniet de vluchtelingenstatus toe te kennen. Hoewel het CGVS er zich van bewust is dat soennieten in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, is het echter onvoldoende om louter de soennitische strekking in te roepen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd. Dat is in casu niet het geval, daar u er niet in bent geslaagd te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk werd gevisieerd.

Volledigheidshalve kan opgemerkt worden in verband met de door u verklaarde opsluiting en mishandeling in Syrië dat, los van het feit of die al dan niet effectief heeft plaatsgevonden, deze gebeurtenissen hoe dan ook uitsluitend betrekking hebben op uw verblijf in Syrië. De feiten waren bovendien gelinkt aan Syrische politieke aangelegenheden; men wilde u met name inschakelen om deel te nemen aan betogingen in Syrië (CGVS Gehoorverslag 11.01.2017, p. 17). Sinds uw vertrek uit Syrië heeft u bovendien niets meer van uw belagers gehoord (CGVS Gehoorverslag 11.01.2017, pp. 19-20) en u gaf ook aan dat de ontvoerders allerm minst bezig waren met het zoeken van ontsnapte mensen (CGVS Gehoorverslag 11.01.2017, p. 19). Kortom, er zijn geenszins indicaties dat u omwille van de door u verklaarde problemen in Syrië een vrees voor vervolging zou moeten koesteren in uw stad van herkomst, Bagdad.

In lijn met het voorgaande geldt dat uw problemen in België met uw ex-schoonbroer losstaan van uw vrees ten aanzien van Irak. Zij overigens opgemerkt dat het document dat u in verband met deze zaak neerlegt, niet meer dan een attest is waaruit blijkt dat u bij de politie bent geweest, maar dat het niets zegt over de reden waarom u daar bent geweest. Het kan bijgevolg allerm minst een ander licht werpen op de zaak.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in ar. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Een aantal documenten staven uw identiteit (een fotokopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs), maar die stond hier niet ter discussie.

De neergelegde overlijdensaktes van verschillende van uw ooms bevestigen hun overlijden, maar deze stond verder evenmin ter discussie. Op dezelfde manier kunnen de foto's van hen slechts hun bestaan bevestigen en kunnen de foto's van hun graven slechts ondersteunen dat zij zijn overleden.

De aanvraag gedaan in Turkije voor hervestiging in de VS toont alleen aan dat u een dergelijke aanvraag deed. Het verschaft geen inzicht in de redenen voor de aanvraag, noch in de eventuele beoordeling van uw aanvraag, laat staan dat het nieuwe inzichten zou kunnen verschaffen voor de huidige aanvraag.

De attesten in verband met uw precare medisch-psychische toestand die u neerlegt (een verslag van een consultatie bij een neuroloog, een verslag van een uitgevoerde hersenscan, twee verslagen van uw psycholoog, een uittreksel uit uw opvolgdossier van het opvangcentrum, en een korte handgeschreven verklaring over uw medische toestand) kunnen al evenmin een nieuw licht werpen op bovenstaande beslissing. In verband met de door u neergelegde attesten verwees u zelf naar de psychische problemen en letsels die u overhield aan de door u ondergane foltering vanwege onbekenden in Syrië (CGVS Gehoorverslag 11.01.2017 p. 9, 19; CGVS Gehoorverslag 08.05.2017, pp 5-15). Waar uw psycholoog – van wie u ook een visitekaartje neerlegde – in haar attesten vermeldt dat u te kampen heeft met ernstige psychologische problemen (posttraumatische stoornis) alsook hersenschade die het gevolg zijn van de foltering die u in Syrië hebt ondergaan, waar ook in het verslag van uw consultatie bij een neuroloog naar wordt verwezen, zij vooreerst opgemerkt dat de bevoegde personen zich hiervoor louter konden baseren op uw verklaringen. Zij nog benadrukt dat een psycholoog of een arts weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale en medische gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn/haar bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij/zij nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden kan schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische en medische problemen, zodat deze attesten hier geen sluitend bewijs van vormen. De mail van uw advocaat met een verdere toelichting over de uitgevoerde hersenscan, kan evenmin meer inzicht verschaffen over de omstandigheden waarin het letsel is opgelopen. Hoewel het CGVS erkent dat u te kampen heeft met ernstige psychische problemen, die mogelijk het gevolg zijn van problemen die u in Syrië hebt gekend, kan dit hoe dan ook geen ander licht werpen op de hierboven uiteengezette appreciatie waarbij de door u aangehaalde vrees ten aanzien van uw land van herkomst, Irak, ongegrond werd bevonden.

Waar in de attesten van uw psycholoog vermeld wordt dat u kampt met een 'posttraumatische stoornis' zij nog opgemerkt dat zij geen uitgebreide en sluitende analyse bevatten waarop deze diagnose steunt. Waar in het verslag aangaande uw hersenscan en in de attesten van uw psycholoog verwezen wordt naar een hersenletsel en cognitieve problemen (onderontwikkeling/verlies van vaardigheden, geheugen- en concentratieproblemen) ten gevolge van de foltering die u (in Syrië) hebt ondergaan en de psychische problemen die hieruit voortvloeiden, zij opgemerkt dat deze stukken verder geen uitsluitel bieden over de ernst en draagwijdte van de cognitieve problemen waarmee u te kampen heeft. Het verslag over de neurologische consultatie van 9 december 2016 vermeldt bovendien dat u geen Arabisch meer begrijpt, doch tijdens uw interview op het CGVS op 11 januari 2017 en op 8 mei 2017 bleek u wel degelijk in staat om Arabisch te begrijpen. Gevraagd naar meer uitleg over deze vaststelling van de dokter, geeft u aan dat de dokter wellicht bedoelde dat u niet meer in staat was om Arabisch te lezen of te schrijven (CGVS Gehoorverslag 08.05.2017, pp. 8-9). De korte, handgeschreven verklaring over uw medische toestand (document 11 uit de inventaris) die u eveneens neerlegt is noch gedateerd noch ondertekend en kan hierdoor hoe dan ook geen betrouwbare informatie over uw toestand geven. Zij desondanks opgemerkt dat het merkwaardig is dat in deze korte verklaring wordt vermeld dat u niet langer goed kunt lezen en schrijven, terwijl u tijdens uw interview op het CGVS verklaarde analfabeet te zijn als gevolg van het feit dat u ongeschoold bent, en met andere woorden nooit in staat was te lezen en te schrijven (CGVS Gehoorverslag 11.01.2017, p. 3 en p. 9). Beide verklaringen zijn alvast moeilijk met elkaar te verzoenen. Wat er ook van zij, zoals hierboven werd beargumenteerd houden deze door u ingeroepen medische redenen echter geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Tot slot hebben ook de resultaten van de bloedanalyse en het verslag van de dermatoloog betrekking op medische problemen die losstaan van uw ingeroepen vrees ten aanzien van uw land van herkomst en kunnen ze al evenmin afbreuk doen aan voormeld besluit.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict

gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 5 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van / ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat Bagdad niet belegerd werd door ISIS, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een “ramadanoffensief” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities

blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Daar het aantal aanslagen in de hoofdstad verder afnam, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op het niveau van 2012. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidsituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidsituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidsituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind

geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat ook in het kader van de asielaanvragen van uw zus, [A.A.A.W.A.], uw vader [A.A.W.A.R.], en uw halfzus [M.Q.W.], door het CGVS werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift, verweernota, stukken en aanvullende nota's

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel onder meer de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat hij in 2014 door de Verenigde Naties, met name UNHCR, als vluchteling werd erkend in Turkije. Hij zet uiteen als volgt:

"Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat het gegeven dat verzoeker werd erkend als vluchteling niet inhoudt dat het CGVS hem ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen.

Effectief, het CGVS heeft overeenkomstig artikel 57/6, 3° Vw. de bevoegdheid om de vluchtelingenstatus in hoofde van de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 49, §1, 6° Vw. "te bevestigen of te weigeren te bevestigen".

Echter, het feit dat een erkenning door UNHCR niet ipso facto bindend is gezien Staten in se verantwoordelijk zijn voor het bepalen of een persoon al dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming, betekent niet dat de beslissing genomen door UNHCR niet gerespecteerd dient te worden.

Door het CGVS werd bovendien niet minstens eerst bij UNHCR geverifieerd op welke basis verzoeker erkend werd als vluchteling op 24 oktober 2014. Dit maakt het onderzoek van de asielaanvraag en het onderzoek naar een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM fundamenteel gebrekkig. De Belgische staat werd in het verleden in een gelijkaardig geval reeds veroordeeld door het EHRM. In het arrest Singh stelde het Hof

«100. La Cour note que ni le CGRA ni le CCE ne se sont interrogés, même à titre accessoire, sur la question de savoir si les requérants courraient des risques au sens de l'article 3 de la Convention. Elle remarque que cet examen a été occulté au niveau du CGRA par l'examen de la crédibilité des requérants et les doutes quant à la sincérité de leurs déclarations (paragraphe 13). Si le fait de ne pas accorder plein crédit aux déclarations des requérants et d'instiguer un doute quant à la nationalité et au parcours des requérants relevait à l'évidence de l'appréciation de l'instance d'asile, la Cour observe que le CGRA n'a posé aucun acte d'instruction complémentaire, telle que l'authentification des documents d'identité présentés par les requérants, qui lui aurait permis de vérifier ou d'écarter de manière plus certaine l'existence de risques en Afghanistan. »

«204. Or, la démarche opérée en l'espèce qui a consisté tant pour le CGRA que le CCE à écarter des documents, qui étaient au cœur de la demande de protection, en les jugeant non probants, sans vérifier préalablement leur authenticité, alors qu'il eut été aisé de le faire auprès du HCR, ne peut être considérée comme l'examen attentif et rigoureux attendu des autorités nationales au sens de l'article 13 de la Convention et ne procède pas d'une protection effective contre tout traitement contraire à l'article 3 de la Convention. »

(EHRM, Singh e.a. t. België, verzoek nr. 33210/11, 2 januari 2013)

Met betrekking tot de waarde die toegekend dient te worden aan het statuut onder UNHCR-mandaat, kan verwezen worden naar een tussenkomst van UNHCR in de zaak I.A. v. Secretary of State for the

Home Department die betrekking had op een Iraanse asielzoeker die werd erkend onder UNHCR mandaat te Turkije en Irak.

In deze tussenkomst stelt UNHCR dat de asielinstanties aan deze beslissing voldoende gewicht dienen toe te kennen en hiermee ernstig rekening dienen te houden. De erkenning als vluchteling door UNHCR dient het startpunt te zijn bij de beoordeling of een persoon in aanmerking komt voor internationale bescherming:

"2. Having regard, however, to UNHCR's unique international mandate and authority, and its expertise and experience, the fact that UNHCR has recognised an individual as a refugee is relevant to RSD carried out by States. It should be the starting point of any exercise in the determination of whether the individual should be recognised as a refugee by the State. In considering the asylum claim of an applicant who has been recognised as a refugee by UNHCR, the State should give the recognition considerable weight and take it seriously into account."

(UNHCR, I. A. v. Secretary of State for the Home Department: Case for the Intervener, 27 oktober 2013 - <http://www.refworld.org/pdfid/52a098e34.pdf>)

UNHCR benadrukt dat de procedures tot erkenning van vluchtelingenstatus (Refugee Status Determination) gevoerd binnen UNHCR dienen te voldoen aan hoge standaarden van kwaliteit en consistentie:

"17. UNHCR also seeks to ensure high standards of quality and consistency in the substantive analysis of RSD by close adherence to the published guidance in the Handbook and Guidelines, as well as other relevant guidance.(...)"

Het feit dat een erkenning door UNHCR niet bindend is gezien Staten in se verantwoordelijk zijn voor het bepalen of een persoon al dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming, betekent niet dat de beslissing genomen door UNHCR niet gerespecteerd dient te worden. Gezien de declaratieve aard van de vluchtelingenstatus heeft het feit dat een persoon naar een ander land migreerde niet tot gevolg dat de vluchtelingenstatus hem toegekend door UNHCR verloren is.

"22. UNHCR's recognition of mandate refugee status does not bind a State to recognise that person as a refugee.

23. On the other hand, the fact that a person has moved to another country since being granted mandate status does not mean that the status has been lost and should be left out of account.

24. A person is a refugee within the meaning of the 1951 Convention as soon as he or she fulfils the criteria contained in the definition. This necessarily occurs prior to the time at which his refugee status is formally determined. Recognition of refugee status does not make a person a refugee but declares him or her to be one. He or she does not become a refugee because of recognition, but is recognised because he or she is a refugee.(...)

27. The foregoing considerations as well as more general considerations of international comity indicate that States should respect previous determinations of refugee status made by UNHCR (as well as other States, although this is not the issue in these proceedings) and accord them considerable weight. This is not in any sense inconsistent with the fact that States are responsible for reaching their own determinations of refugee status. On the contrary, it is the fact that they are free to reach their own conclusions which gives rise to the importance of respecting previous determinations made by UNHCR in order to maintain an effective and consistent system of international protection. To risk stating the obvious, differing refugee determinations in respect of the same individual are inconsistent with each other. It is undesirable that there should be different determinations in respect of the same individual, absent some change in circumstances or other cogent reason."

(UNHCR, I. A. v. Secretary of State for the Home Department: Case for the Intervener, 27 oktober 2013 - <http://www.refworld.org/pdfid/52a098e34.pdf>)

Het is eveneens vaststaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat voldoende gewicht toegekend dient te worden aan een erkenning als vluchteling door UNHCR:

"41. The Court for its part must give due weight to the UNHCR's conclusion on the applicant's claim in making its own assessment of the risk which the applicant would face if her deportation were to be implemented. It is to be observed in this connection that the UNHCR interviewed the applicant and had the opportunity to test the credibility of her fears and the veracity of her account of the criminal proceedings initiated against her in Iran (...)"

(EHRM, Jabari v. Turkey, Application No. 40035/98, 11 juli 2000, §41. Zie ook EHRM, NA v. the United Kingdom, Application No. 25904/07, 17 juli 2008, §122.)

Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 verduidelijkt:

(21) De erkenning van de vluchtelingenstatus heeft declaratoire

(22) Overleg met de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen (UNHCR) kan voor de lidstaten waardevol advies opleveren bij het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Ten einde een effectief en consistent systeem van internationale bescherming te waarborgen dient de beslissing van UNHCR gerespecteerd te worden tenzij er overtuigende redenen zijn om hiervan af te wijken. Overtuigende redenen kunnen zijn:

“28.1. Where reliable information is available to the State decision-maker which supports a finding that the applicant does not meet the definition of a refugee in Article 1A(2) of the 1951 Convention, for example where changes have occurred in the circumstances of the applicant or his or her country of origin which directly affect the assessment of the claim for refugee status. Other examples could include where previously unavailable or new information is now before the State decision-maker and which directly affects the assessment of the claim for refugee status. Information of this sort will often be information which post-dates UNHCR's decision.

28.2. Where reliable information is available to the State decision-maker which brings the applicant within the exclusion clauses in Article 1F.

28.3. Where reliable information is available to the decision-maker which, when considered in the light of all the available information, supports a finding that the applicant's statements on material elements of the claim are not credible.”

(UNHCR, I. A. v. Secretary of State for the Home Department: Case for the Intervener, 27 oktober 2013 - <http://www.refworld.org/pdfid/52a098e34.pdf>)

Van dergelijke meest recente nieuwe informatie van na 24 oktober 2014 is in de bestreden beslissing evenwel geen sprake, terwijl evenmin sprake is van uitsluitingsgronden in de zin van art. 1F van de Conventie noch van ongeloofwaardige verklaringen (waarbij ten andere rekening dient te worden gehouden met de duidelijke boodschap van verzoekers behandelende psychotherapeute (stuk 3c):

« A cause de ces expériences M. A.A. n'a pas pu développer une attitude adulte et normale. Il n'a confiance en personne.

(...)

Il lui manque d'autres capacités qu'il n'a pas développées ou qu'il a perdues lors de la torture. Très souvent, il est incapable de se concentrer sur une simple question et d'y répondre (...) »

De Raad van State trad de RvV recentelijk bij in zijn conclusie dat wanneer een persoon reeds in een andere Staat erkend werd als vluchteling overeenkomstig het Vluchtelingen-verdrag, met deze beslissing die van declaratieve aard is voldoende rekening gehouden moet worden. Gezien het effect dat deze beslissing ressorteert in de internationale rechtsorde en de verplichting die ze met zich meebrengt voor andere Staten in het licht van het non-refoulementsprincipe. Rekening houdend met de “Conclusions n° 12 (XXXIX) du 17 octobre 1978 du Comité exécutif du Programme du Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés, relatives à l'effet extraterritorial de la détermination du statut de réfugié” stelde de RvV samen met de RvS dat in dergelijk geval een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in toepassing van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet in feite overeenkomt met een onderzoek naar opheffing van de vluchtelingenstatus.

«8. Certes le considérant 7.2.5.5. de l'arrêt attaqué souligne que même si la décision du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides correspond à une décision de refus de reconnaissance, elle se rapproche dans les faits et de par la remise en cause des craintes de persécution exprimées par rapport au Rwanda à la cessation d'un statut de protection accordé sur la base des mêmes craintes. Ce considérant doit être lu en combinaison avec le considérant 7.2.5.4. par lequel le premier juge renvoie, quant à l'examen de l'incidence des décisions de reconnaissance de la qualité de réfugié par le Mozambique sur l'examen des demandes d'asile des requérants par les instances d'asile belges, aux Conclusions n° 12 (XXXIX) du 17 octobre 1978 du Comité exécutif du Programme du Haut-Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés, relatives à l'effet extraterritorial de la détermination du statut de réfugié. Le premier juge déduit d'une lecture desdites conclusions que lorsque les craintes exprimées par un demandeur d'asile ont déjà été examinées et retenues par un autre pays signataire qui lui a reconnu le statut de réfugié il convient à l'État signataire saisi d'une nouvelle demande sur la base des mêmes craintes de vérifier, notamment au regard des causes de cessation de la protection, si les craintes sont toujours actuelles et avérées. (...) Il a considéré qu'en l'absence d'éléments de nature à justifier une cessation de la protection accordée par les autorités du Mozambique, il y avait lieu, même en cas de doute, de privilégier les éléments du récit des parties adverses et de constater que les craintes de persécution étaient établies à suffisance.

(...)

9. Il résulte des éléments qui précèdent que, contrairement à ce que fait valoir le requérant, le juge a quo a bien procédé à un examen de la demande d'asile dans le respect de l'article 48/3 de la loi du 15 décembre 1980.(...) »

(RvS, nr. 238305, 23 mei 2017)

Deze rechtspraak van de RvV, bevestigd door de RvS, kan naar analogie toegepast worden op een erkenning als vluchteling onder UNHCR-mandaat. In Turkije neemt UNHCR de Refugee Status Determination procedure waar gezien het gebrek aan wettelijk kader voor Vluchtelingen aldaar.

De RvV verwijst dit arrest in voltallige kamer nr. 172.209 van 20 juli 2016 naar conclusie nummer 12 van het Uitvoerend Comité van UNHCR (ExCom conclusie no 12) over de extraterritoriale werking van de toekenning van vluchtelingenstatus. Deze stelt onder meer:

- Het is inherent aan het doel van het Vluchtelingenverdrag dat elke verdragsstaat de vluchtelingenstatus respecteert.
- Het vluchtelingenstatuut verkregen in één lidstaat, mag niet in vraag gesteld worden door een andere lidstaat, behalve in het geval waar blijkt dat de status verkregen is door het afleggen van frauduleuze verklaringen, of wanneer de vluchteling zich bevindt in één van de voorwaarden om de vluchtelingenstatus op te heffen of in te trekken. Indien de vluchteling zich niet in die voorwaarden bevindt, moeten de autoriteiten ervan uitgaan dat de vrees voor vervolging ten opzichte van het herkomstland al onderzocht werd en dat de beslissing nog geldt.

In casu betekent dit dat onderzocht dient te worden of er reden is om over te gaan tot opheffing van de vluchtelingenstatus toegekend door UNHCR aan verzoeker. Meer bepaald dient onderzocht te worden of de omstandigheden in verband waarmee verzoeker erkend werd als vluchteling hebben opgehouden te bestaan, quod non in casu.

Bovendien geldt evident een verhoogd vermoeden van een nood aan bevestiging van de asielbescherming wanneer bij wijze van spreken de inkt van de erkenningsbeslissing van de UNHCR nog nat is... (i.c. minder dan één jaar voor asielvraag in België door UNHCR erkend).

Er is evident een enorm verschil tussen een Iraaks asielzoeker die bijvoorbeeld in 2011 ergens door de UNHCR werd erkend, waarbij dan bijvoorbeeld 6 jaar later bij een asielvraag in België een uitvoerige "herbeoordeling/actualisatie" kan worden gemaakt tegenover een asielzoeker die minder dan één jaar voor diens asielvraag in België nog in Turkije werd erkend als vluchteling door de UNHCR.

Daarbij dient bovendien mede in rekening te worden gebracht:

- Dat verzoeker – ten gevolge van foltering in Syrië – mentale problemen heeft dewelke onmogelijk kunnen worden ontkend, en waarvan ook medische attesten werden voorgelegd ("CGVS erkent dat u te kampen heeft met ernstige psychische problemen" – bestreden beslissing, blz. 5 bovenaan) hetgeen ook zijn implicaties heeft voor diens asielgehooren in het CGVS (stuk 3c);
- Dat verzoeker Soenniet is, met aldus verhoogd risico op individueel geweld (zie infra ook onder 2e middel);
- Dat verzoeker slechts 12 jaar oud was bij diens initiële vlucht uit Irak.

De bevestiging van de vluchtelingenstatus dewelke verzoeker al heeft via UNHCR (gezien de decaratieve werking die doorwerkt is verzoeker aldus in feite internationaal reeds erkend als vluchteling) dringt zich dan ook ten stelligste op.

Anders oordelen schendt minstens de motivatieplicht alwaar het CGVS in deze dan – zonder enige ernstige en overtuigende argumentatie – impliciet poneert de UNHCR minder dan een jaar voor de asielvraag van verzoeker haar werk niet naar behoren uitvoerde en tot een volkomen onterechte asielbescherming overging in Turkije...

De analogie kan worden gemaakt met een advies van een arts-adviseur in een 9ter procedure en een eerdere andersluidend medisch onderzoek door een eigen geneesheer:

"Wanneer de ambtenaar-geneesheer een ander oordeel is toegedaan dan hetgeen door een behandelende geneesheer-specialist wordt geattesteerd, dienen de motieven waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert om tot een andersluidend oordeel te komen, des te concreter en pertinenter te zijn. Dergelijk andersluidend oordeel van een met een adviserende functie beklede arts impliceert dan immers dat hij besluit dat de beoordeling van de gespecialiseerde arts onjuist is, wat betekent dat hij van oordeel is dat deze gespecialiseerde arts zich vergiste, een medische problematiek overdreef of een tegenaangewezen behandeling heeft voorgeschreven in de door hem opgestelde medische attesten."

(RvV 121.375 van 24 maart 2014, T.Vreemd. 2014, p. 336)

De analogie in deze kan perfect worden doorgetrokken: Huidig (bestreden) andersluidend oordeel impliceert dat het CGVS besluit dat de beoordeling van het UNHCR 11 maand voor diens asielvraag in België onjuist is, wat betekent dat hij van oordeel is dat deze gespecialiseerde dienst zich vergiste, de problematiek van verzoeker overdreef of een tegenaangewezen beslissing heeft genomen... Dit is waarlijk absurd."

Bij dit verzoekschrift worden medische attesten gevoegd.

2.1.2. Op 19 oktober 2017 maakt verwerende partij een nota met opmerkingen over. Zij repliceert als volgt met betrekking tot het eerste middel:

"(...)

2.1.1.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7). Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226). Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissarisgeneraal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van de bestreden beslissing. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.1.1.2. Waar verzoeker verwijst naar het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, stelt verwerende partij vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt als de personen die het voorwerp uitmaakten van voornoemd arrest. In voornoemd arrest wordt erop gewezen dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. In casu wordt verzoekers asielaanvraag niet afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats doch wel omdat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij actueel bij terugkeer naar Irak een individuele vrees voor vervolging koestert.

2.1.1.3. Waar verzoeker verwijst naar zijn erkenningen door UNHCR in Syrië en Turkije wenst verwerende partij te volharden in de vaststellingen van de bestreden beslissing dat de landen waarin UNHCR momenteel overgaat tot de vaststelling van het vluchtelingenstatuut op grond van zijn mandaat niet kunnen worden beschouwd als een eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. UNHCR vervult deze functies immers vaak omdat de Staat noch de capaciteit heeft om het vaststellen van het statuut uit te voeren, noch de capaciteit heeft om een doeltreffende bescherming te verzekeren. Bijgevolg wordt verzoekers asielaanvraag beoordeeld ten aanzien van zijn land van herkomst, namelijk Irak. Hierbij dient benadrukt te worden dat het gegeven dat verzoeker erkend werd als vluchteling door het UNHCR niet inhoudt dat het CGVS hem ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Het feit dat verzoeker de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt bovendien geenszins in dat het CGVS verplicht is om hem deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8

oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° in samenlezing met artikel 57/6 3° van de Vreemdelingenwet). Verzoeker heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van UNHCR, dan is dit in casu het gevolg van verzoekers keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem. Doordat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die hem ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een asielzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat verzoeker op 21 juli 2011 en op 24 oktober 2014 erkend werd door UNHCR, geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken.

Blijkens de bestreden beslissing is verzoeker er echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat hij actueel een individuele vrees voor vervolging koestert. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten samen met de rest van zijn gezin nadat verschillende familieleden er een gewelddadige dood hadden gekend. Verzoeker gaf ook nog aan dat hij bij een terugkeer naar Irak als verrader en Saddamaanhanger zou aanzien worden omdat hij het land in 2006 heeft verlaten. Ten slotte verwees hij nog naar het feit dat zijn ex-schoonbroer hem telefonisch had bedreigd en hem had gezegd dat hij ervoor zou zorgen dat hij het land moest verlaten. Er bleken doorheen zijn relaas echter geen elementen aanwezig die daadwerkelijk wijzen op het feit dat hij een actuele vrees voor vervolging in zijn hoofde dient te koesteren nu (i) uit verzoekers verklaringen blijkt dat de gewelddadige dood van verschillende familieleden in Irak volledig los staan van zijn eigen situatie en dan ook geen basis kunnen vormen voor een persoonlijke vrees voor vervolging in zijn hoofde; (ii) geen geloof gehecht kan worden aan zijn bewering dat hij bij zijn terugkomst als verrader en als Saddamhanger zou beschouwd worden gelet op de aan het administratieve dossier toegevoegde landeninformatie en de vaststelling dat verzoeker geen concrete elementen aanbracht om een dergelijke bewering te ondersteunen; (iii) er voorts geen redenen zijn om verzoeker louter omwille van zijn profiel als soenniet de vluchtelingenstatus toe te kennen; (iv) er geenszins indicaties zijn dat verzoeker omwille van de door hem verklaarde problemen in Syrië een vrees voor vervolging zou moeten koesteren in zijn stad van herkomst, Bagdad; en (v) verzoekers problemen in België met zijn exschoonbroer eveneens losstaan van zijn vrees ten aanzien van Irak. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kwam, staan duidelijk en afdoende in de bestreden beslissing vermeld.

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift poneert geeft het CGVS hiermee wel degelijk overtuigende redenen aan waarom het – in tegenstelling tot de eerdere erkenning door UNHCR van verzoeker in Syrië en Turkije – van mening is dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie door de Commissaris-generaal, maar hij onderneemt geen enkele poging om de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.1.1.4. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, antwoordt verweerder dat in de continentale rechtstraditie een arrest geen precedentwaarde heeft die bindend is. Elke asielaanvraag dient trouwens op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

2.1.2. Verzoeker meent dat ook artikel 93 van het KB van 8 oktober 1981 geschonden wordt. Conform art. 93 van het KB kan de vreemdeling die als vluchteling erkend is in een andere lidstaat partij bij de Conventie van Genève, de bevestiging van zijn hoedanigheid van vluchteling in België vragen, op voorwaarde dat hij regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd. Verzoeker verbleef op moment van de genomen beslissing alreeds 1 jaar en 10 maanden (ofte aldus 22 maanden) legaal in België, terwijl diens verblijf in deze periode niet om welbepaalde reden beperkt werd, immers louter in

afwachting van een bevestigende actualisatie vanwege het CGVS, zodat aan de vereisten van deze bepaling voldaan is. Bijgevolg dringt ook op deze grond een bevestiging van de vluchtelingenstatus van verzoeker zich op. Verwerende partij beaamt nogmaals dat er inderdaad een procedure bestaat voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° in samenlezing met artikel 57/6 3° van de Vreemdelingenwet). Verzoeker heeft evenwel geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid van de bevestiging van zijn status zoals voorzien in artikel 93 van het KB van 8 oktober 1981 maar heeft een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van UNHCR, dan is dit in casu het gevolg van verzoekers keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem. Doordat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die hem ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. Een schending van artikel 93 van het KB van 8 oktober 1981 werd niet aangetoond. Het eerste middel is niet gegrond.”

Bij de verweernota worden volgende bijlagen gevoegd: de COI Focus “Irak: Veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017; een verslag over het “15C-beleid van andere landen m.b.t. asielzoekers afkomstig uit Bagdad” en verslag over “Irak – vrijwillige terugkeer” van 24 juni 2016.

2.1.3. Op 11 januari 2018 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij hij twee aanvullende medische verslagen van zijn psychotherapeut voegt.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoekers asielrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker is een Iraaks staatsburger, en een soennitische moslim van Arabische afkomst. Hij werd geboren in Bagdad en woonde met zijn gezin in de wijk Al Jadida. Verschillende familieleden stierven een gewelddadige dood, onder wie een oom die werkte als beveiligingsagent van Amerikaanse soldaten en een andere oom die werkte als politieagent. Beide ooms stierven in hun functie. Verzoekers gezin besloot in 2006 om Bagdad te verlaten en in Syrië te gaan wonen. De gezinswoning van verzoeker werd na hun vertrek ingenomen. Het gezin van verzoeker vroeg in 2008 in Syrië een statuut van vluchteling aan. Zij werden door de VN ter plaatse als vluchteling erkend in 2011. Verzoeker werd in 2010 thuis door onbekenden opgezocht die hem onder dwang meenamen naar een onbekende plaats, waar zich reeds verschillende van zijn vrienden bevonden. Zij werden gedurende een zevental maanden vastgehouden en werden zwaar mishandeld. Verzoeker werd driemaal verkracht en onderging elektrocuties. Iets voor 2011 kon verzoeker ontsnappen en vluchtte hij naar Turkije. Een tijd later kwam ook de rest van zijn gezin naar Turkije. In 2013 is verzoeker vanuit Turkije naar Griekenland gegaan met de bedoeling om er een asielaanvraag in te dienen. Hij werd echter twee of drie maanden in detentie gehouden en uiteindelijk teruggestuurd naar Turkije. Hij wendde zich in Turkije opnieuw tot de VN en werden door hen erkend als vluchteling in 2014. Omdat het vluchtelingenbeleid in Turkije verhardde, verliet verzoeker samen met zijn vader en zussen Turkije om op 16 oktober 2015 een asielaanvraag in België in te dienen. Hij vreest bij terugkeer naar Irak als verrader en Saddamaanhanger te worden gezien omdat hij in 2006 het land verliet.

2.3.2. Verzoeker heeft op 11 januari 2017 een kopie voorgelegd van het *“UNHCR Refugee certificate”* waarbij zijn vader als vluchteling werd erkend, uitgegeven in Syrië op 21 juli 2011. Verzoeker heeft

voorts ook zijn “UNHCR Refugee Certificate” voorgelegd, uitgegeven op 24 oktober in Turkije, waaruit blijkt dat hij als vluchteling werd erkend (dossier CGVS, stuk 21 – map met voorgelegde stukken, stuk 5). In dit certificaat staat het volgende vermeld: *“This is to certify that the above-mentioned person, has on the basis of available information, been recognized as a refugee by the United Nations High Commissioner for Refugees, pursuant to its mandate. As a refugee [he/she] is a person of concern to the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees, and should, in particular, be protected from forcible return to a country where [he/she] would face threats to his or her life or freedom. Any assistance accorded to the above-named individual would be most appreciated.”*

2.3.3. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming moet worden beoordeeld vanuit zijn land van herkomst, Irak, omdat landen, zoals Syrië en Turkije, waar UNHCR overgaat tot de vaststelling van de vluchtelingenstatus op grond van zijn mandaat niet kunnen worden beschouwd als eerste land van asiel in de zin van oud artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De erkenning van de vluchtelingenstatus door UNHCR verplicht de commissaris-generaal, noch op basis van internationaal recht noch op basis van nationaal recht, om verzoeker deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat immers een procedure voor de bevestiging van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarvan verzoeker geen gebruik heeft gemaakt. Een toepassing van artikel 57/6, 3° juncto artikel 49, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet is dan ook niet aan de orde (zie RvS 23 mei 2017, nr. 238.301).

Verzoeker heeft bij de Belgische overheden een verzoek om internationale bescherming in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ingediend, waardoor de commissaris-generaal bevoegd is om de redenen die verzoeker hebben aangezet om Irak te verlaten, opnieuw te onderzoeken en dit in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers erkenning door UNHCR als vluchteling houdt ook hier niet in dat de commissaris-generaal de verzoeker ipso facto en zonder enig individueel onderzoek moet erkennen. In het kader van een onderzoek van het verzoek om internationale bescherming moet de commissaris-generaal rekening houden met alle relevante elementen. In casu, is de omstandigheid dat verzoeker in Turkije als vluchteling werd erkend door UNHCR in 2014 een specifiek gegeven eigen aan zijn geval. Daarbij mag niet uit het oog worden verloren dat beslissingen tot erkenning van de vluchtelingenstatus declaratief van aard zijn en gevolgen teweegbrengen zoals de verplichting tot non-refoulement. Een dergelijke erkenningsbeslissing moet dan ook worden meegenomen in de beoordeling van de geloofwaardigheid en gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming. Aan een erkenning van de vluchtelingenstatus door UNHCR moet bijzondere aandacht worden besteed bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming en voldoende gewicht worden gegeven alvorens tot een andere beslissing te komen. Zwaarwegende redenen zijn bovendien vereist om tot een andere beslissing te komen (zie in deze zin UK Supreme Court 29 januari 2014, I.A v the Secretary of State for the Home Department, 2014 UKSC 6, pt. 49).

2.3.4. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat in casu determinerend is de vraag of verzoekers vrees voor vervolging nog actueel is. Hij stelt verder dat *“om die reden (...) de vaststelling dat u op 21 juli 2011 en op 24 oktober 2014 erkend werd door UNHCR, geen voldoende bewijs [is] van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken. U bent er omwille van onderstaande redenen echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging koestert.”*

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat de gewelddadige dood van verschillende familieleden in Irak “volledig los” staan van verzoekers eigen situatie daar zij elk stierven om individuele redenen die blijken los te staan van verzoekers situatie en bijgevolg geen eigen basis kunnen vormen voor een persoonlijke vrees voor vervolging. Verder merkt de commissaris-generaal op dat de dodelijke incidenten “al meer dan tien jaar geleden” plaatsvonden “waardoor het hoe dan ook niet langer een basis vormt voor actuele vrees voor vervolging in uw hoofde”. Voorts oordeelt de commissaris-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij bij zijn terugkomst als verrader en Saddamaanhanger zal worden beschouwd omdat hij geen concrete elementen aanbracht om dergelijke bewering te ondersteunen. Verzoeker verklaarde immers dat niemand van zijn familie ooit lid was geweest van de Baath-partij, ook al was hij niet zeker van zijn ooms. Volgens de commissaris-generaal doet het feit dat niemand van verzoekers gezin zich aansloot bij deze partij, afbreuk aan de zichtbaarheid van mogelijke sympathieën voor Saddam. De commissaris-generaal verwijst ook naar landeninformatie om te besluiten dat verzoekers emigratie in 2006 hem dan ook niet zonder meer in

verband brengt met het Saddamregime. Hij concludeert dat verzoeker doorheen zijn verklaringen over zijn situatie in Irak geen elementen aanbracht die wijzen op een *“persoonlijke en systematische vervolging”*. Wat betreft verzoekers profiel als soenniet, oordeelt de commissaris-generaal dat hij er niet in geslaagd is te overtuigen dat hij in zijn land van herkomst in dit verband persoonlijk wordt gevisieerd. De verklaringen over opsluiting en mishandeling in Syrië zijn volgens de commissaris-generaal, los van de vraag of deze al dan niet effectief hebben plaatsgevonden, gebeurtenissen die *“hoe dan ook uitsluitend”* betrekking hebben op verzoekers verblijf in Syrië. Er zijn dan ook geen indicaties dat hij omwille van deze problemen in Syrië een vrees voor vervolging zou moeten koesteren in zijn stad van herkomst, Bagdad. Tenslotte staan verzoekers problemen met zijn ex-schoonbroer los van zijn vrees ten aanzien van Irak. De commissaris-generaal besluit op basis van deze vaststellingen dat geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade kan worden vastgesteld. De documenten die verzoeker voorlegt over zijn identiteit en het overlijden van zijn ooms, kunnen volgens de commissaris-generaal deze conclusie niet wijzigen. Wat betreft de voorgelegde medische attesten, erkent de commissaris-generaal dat verzoeker te kampen heeft met *“ernstige psychische problemen”*, *“die mogelijk het gevolg zijn van problemen die [verzoeker] in Syrië heeft gekend”* maar ze verschaffen geen inzicht over de omstandigheden waarin het letsel is opgelopen en kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van zijn psychische en medische problemen zodat deze attesten geen sluitend bewijs vormen. Ten slotte stelt de commissaris-generaal dat verzoeker de geëigende procedure op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moet aanwenden voor zijn medische problemen.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus weigert omdat er geen actuele en persoonlijke vrees voor vervolging blijkt. In deze zin kan de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, gelet op verzoekers erkenning als vluchteling door UNHCR in 2014, worden begrepen als een opheffing van de vluchtelingenstatus.

Uit artikel 1 C (5) van het VN Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet verwijst, volgt dat een vreemdeling ophoudt vluchteling te zijn wanneer de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees voor vervolging van de vluchteling weg te nemen. Van opheffing is geen sprake wanneer de vluchteling dwingende redenen, voortvloeiend uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.

De commissaris-generaal maakt melding van verzoekers erkenning als vluchteling door UNHCR maar stelt verder dat de relevante elementen van verzoekers asielrelaas *“volledig los”* staan van zijn eigen situatie en niet meer actueel zijn omdat ze dateren van meer dan tien jaar geleden. Er blijkt niet dat de commissaris-generaal bij de beoordeling of verzoekers vrees voor vervolging nog actueel is, bijzondere aandacht heeft besteed aan deze erkenning. Evenmin blijkt dat aan deze erkenning enig gewicht, laat staan voldoende gewicht werd gegeven. Er blijkt uit het administratief dossier immers niet dat de commissaris-generaal enig onderzoek heeft verricht naar hoe of waarom UNHCR tot deze erkenningsbeslissing is gekomen, terwijl deze informatie wel een impact kan hebben in de beoordeling van de actuele vrees voor vervolging.

Tijdens de terechtzitting meldt verwerende partij dat in sommige gevallen inderdaad navraag wordt gedaan bij UNHCR naar de redenen van erkenning. Zij stelt, samen met de Raad, vast dat dit in deze zaak niet is gebeurd, zonder evenwel de reden daarvoor te verduidelijken. In het *“UNHCR Refugee Certificate”* wordt niettemin vermeld: *“Questions regarding the information contained in this document may be directed to the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees at the address above.”* De commissaris-generaal was derhalve in het bezit van relevante contactgegevens en dus in de mogelijkheid om nadere inlichtingen in te winnen maar liet dit om onduidelijke redenen na.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en dat de commissaris-generaal zijn beslissingen zorgvuldig moet voorbereiden en stoelen op een volledige feitenvinding, *quod non in casu*. Deze vaststelling geldt des te meer daar de erkenning door UNHCR dateert van 24 oktober 2014, dit is iets minder dan een jaar voor het indienen van verzoekers asielaanvraag in België.

Alle voorgaande elementen in acht genomen, kan de verwerende partij in haar nota dan ook niet voorhouden dat de commissaris-generaal *“wel degelijk overtuigende redenen aan[geeft] waarom [hij] – in tegenstelling tot de eerdere erkenning door UNHCR van verzoeker in Syrië en Turkije – van mening is*

dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld".

Zonder inlichtingen over de basis of redenen waarom UNHCR verzoeker als vluchteling heeft erkend, kan niet worden vastgesteld dat de omstandigheden die hebben geleid tot erkenning ondertussen voldoende ingrijpend zijn gewijzigd en dus niet actueel meer zijn.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 september 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES